

Popletená rozprávka

Raz v zime, v nedeľu doobeda, sedeli Tyčka, Buchta a Malina v jedálni u Paľa, teda Buchtu, a sledovali televíznu rozprávku *Polepetko*. V nej jeden mládenec tak plietol slová, že mu všetci vraveli Polepetko. Ten mládenec sa zoznámil s princeznou Pletanou, zaľúbili sa do seba a z Polepetka sa nakoniec stal kráľ. Deťom sa tá rozprávka páčila, najviac z nej bola nadšená opica Škorica.

„Tiež chcem byť taká popletená opica!“ vykrikovala. „Uvidíte, aké to bude smiešne!“ Nato privrela oči, pokrútila chvostíkom a odriekala: „Eniky, buliky, trdlo, bim, láry, fáry, modrý dym!“ Opäť sa zjavila belasá hmla, že skoro nebolo ani na krok vidieť. Keď sa rozplynula, deti sa pozerali okolo seba, ale nijaké kúzlo veru nevideli. Mysleli si, že opičke sa to čarovanie nepodarilo. Vtedy sa Škorica ozvala: „No čo tekuká, tide? Čonie sa vám zdáne?“

„Čože? Povedz to ešte raz, Škorica,“ nechápala Malina.

„Čona, Namali? Čo mi zumiešnero?“

Deti sa dívali na svoju chlpatú kamarátku, ako keby ju videli prvý raz.

„No čo tekuká?“ zopakovala opička.

„Aha! Už rozumiem!“ zvolal Tyčka. „Tekuká je popletené slovo a znamená kukáte!“

„Máš pravdu,“ pridala sa Malina. „Zumiešnero zasa znamená nerozumieš! To je teda smiešna popletená reč.“

Buchta iba smutne poznamenal: „Ja tej Škorici vôbec nerozumiem...“

„Ako to? Ja som sapred Ricaško!“ zasmiala sa opička.

„Chachá! Už som tú popletenú reč pochopil,“ zvolal Buchta. „Opička popletene povedala sapred, to znamená predsa, a Ricaško je Škorica!“

Utáraná opička naďalej splietala slová a deti sa išli popukať od smiechu. Museli hádať, čo vraví.

Keď ich tá hra omrzela, rozhodli sa, že pôjdu von. Bola nedeľa, vonku nasnežilo, slniečko krásne svietilo, a tak si povedali, že si v parku postavia snehuliaka. Najviac sa tešila opica Škorica. Vbehla do komory a vrátila sa s mrkvou: „Zritepo, ja už mám pre liakasnehu son!“

„Má pre snehuliaka nos,“ preložil Buchta. „Už našej opičke celkom rozumiem!“

V parku bolo krásne. Všetko pokrýval bielučký sneh a na malom kopčeku sa pokúšali sánkovať deti. Pravda, veľmi im to nešlo. Predsa len, ten kopček bol iba mierny. Keď zbadali opicu Škoricu, potešili sa. Už ju dobre poznali. Hneď zanechali sánkovanie a išli pomáhať stavať snehuliaka.

„Jemedaku, tide. Ja už mám pre liakasnehu son!“

